30. చేసిన పాపం!

మార్గరెట్ మృత్యుశయ్య మీద వుంది. ఆమె వయస్సు 56 సంవత్సరాలే ఐనా, కనీసం డెబ్భై ఐదు సంవత్సరాల దానివలె కనిపిస్తోంది. దగ్గు తెరల్తో మెలికలు తిరుగుతూ, ఎలాగైనా కాస్త వూపిరి పీల్చుకునేందుకు ఆమె విశ్వ ప్రయత్నం చేస్తోంది. పాలిపోయిన ముఖంలోని ఆమె కళ్ళు ఏదో భయానక దృశ్యాన్ని చూసినట్లుగా కదలిక లేకుండా ఉన్నవి.

ఆమె అక్క – సుజన్నీ ఆమెకన్న 6 సంవత్సరాలు పెద్దది. పొంగిపొరలే దుఃఖంతో చెల్లెలి పక్క మీద కూర్చున్నది. పక్కనేవున్న టేబిల్ మీద రెండు మైనపువొత్తులు వెలుగుతూన్నవి. యీ తతంగమంతా చూస్తే మతబోధకునికి స్వాగత మనిపిస్తుంది.

ఆ గదిలోని వాతావరణం హృదయం ద్రవించేట్లుగా వుంది. ఒక వ్యక్తి తన చివరి వీడ్కోలును తీసుకొని, శాశ్వతంగా కన్నుమూయబోతోంది. పాతగుడ్డలు మూలల్లో దాక్కున్నవి. మందు సీసాలు గదిలో చెల్లాచెదురుగా పడి ఉన్నవి. కుర్చీలు చిందరవందరగా ఎవరికో భయపడిపోయినట్లు పడి ఉన్నవి. మత్యుదేవత తన విశాల పక్షాలను గదినంతటనూ పరిచి, వేచి వున్నట్లే తోస్తుంది.

యీ అక్క చెల్లెళ్ళ కథ హృదయ విదారకమైనది. వీరి కథ చాలామందికి తెలుసు. వారికి కన్నీరు తెప్పించింది. పెద్దామె – సుజన్నీ ఒక యువకుని తన నాశనాన్ని కూడా లెక్కచెయ్యకుండా ప్రేమించింది. వారి ప్రణయ ఫలం రూపాన్ని పొందేందుకు ముందు, ప్రధానం కూడా జరిగింది. కాని ఆ ప్రియుడు హఠాత్తుగా మరణించాడు. సుజన్నీ దుఃఖ సముద్రంలో మునిగి, తను జీవితంలో వివాహమాడనని శపథం చేసింది. ఆమె తన వాగ్దానాన్ని చెల్లించింది. జీవితాంతంవరకూ విధవవలెనే దుస్తులు ధరించి, విధవరికాన్ని భరిస్తూన్నట్లే బతికింది.

ఒకనాటి ఉదయం పన్నెండు వసంతాల్ని మాత్రం ఎరిగిన మార్గరెట్ వొచ్చి, అక్కను కావిలించుకొని ఇలా అంది : "అక్కా! నీవు సుఖపడటం లేదని నాకెంతో విచారంగావుంది. నేను మాత్రం నిన్ను ఎప్పటికీ విడవలేను. నీకు తోడునీడగా జీవితమంతా వెళ్ళబుచ్చుతాను. నేనుకూడా జీవితంలో వివాహమాడను."

చెల్లెలి మాటలతో సుజన్నీ హృదయం ద్రవించింది; చెల్లెలి శపథం మీద ఆమెకు నమ్మకం లేకపోయినా, ఆమె కనబరిచిన ఆపేక్షకు చెల్లెల్ని కావిలించుకుంది. ఏమైనా చెల్లెలు కూడా తన శపథాన్ని కాపాడుకుంది. తల్లిదండ్రులూ, అక్కా, ఎంతమంది, ఎంత దూరం బతిమాలినా ఆమె తనకు వరులుగా వొచ్చినవారందర్నీ తిరస్కరించింది. అన్నమాటను నిలబెట్టుకునేందుకు ఆమె అక్కను వొదిలివుండేది కాదు.

❋ ❋ ❋

జీవితమంతా ఆ అక్కచెల్లెళ్ళు కలిసే వున్నారు. చెట్టాపట్టాలు వేసుకొని విడవకుండా జీవితాన్ని ఉభయులూ పోరాడారు. మార్గరెట్ ఎప్పుడూ కుంగిపోయి, విచారంగా ఉంటూండేది. సుజన్నీ కొరకై తాగ్యం చేయటం వల్లనేమో చెల్లెలికన్న బాధపడుతూన్నట్లు కనిపించేది. ఆమెమీద కాలం తన ప్రభావాన్ని చాలా ఘోరంగా చూపిందనే చెప్పాలి; అక్కకన్న త్వరలోనే ముసలితనం ఆమెకు ఆవరించింది. 30 సం॥ల వయస్సుకే ఆమె వెంట్రుకలు తెల్లబడినవి. ఏదో నిగూఢవ్యాధి ఆమెను తినేస్తోందనిపిస్తుంది. యీ విధంగా ఆమె తన అంత్యస్థితికి వొచ్చింది. గత 24 గంటల్లో ఆమె మాట్లాడిన మాటలు ఇవి : "నా అంతం దగ్గర పడుతోంది; మత బోధకునికోసం కబురంపు."

ఆమె వెల్లకిలా పడుకుంది. దగ్గు తెరలతో ఆమె గిలగిలలాడుతోంది. హృదయంలోని భయాన్ని దేన్నో తప్పించుకొని బైటపడేందుకు మాటలు పెదవులదాకా వొచ్చి ఆగిపోతూన్నవి. ఏదో భయం ఆమెను కమ్మింది. ఆమె స్థితి జాలిని కలిగిస్తోంది.

తెరలు తెరలుగా వొచ్చే దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేక ఆమె అక్క, తలను పక్కమీద వాల్చి 'మార్గరెట్! తల్లీ....!' అని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

ఆమె మార్గరెట్‌ను ఎప్పుడూ 'తల్లీ' అనే పిలిచేది. మార్గరెట్ మాత్రం 'అక్కా!' అని పిలిచేది.

మేడమెట్లమీద అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. ముసలి మతబోధకుడు తలుపు తెరుచుకొని ప్రవేశించాడు. అతన్ని చూడగానే మార్గరెట్ ఎలాగో లేచి కూర్చొని, ఏదో గొణుక్కుని, పక్కబట్టల్ని పిచ్చిగా మెలిపెట్ట సాగింది. మత బోధకుడు ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళి, ఆమె చేతిని ఆప్యాయంగా పట్టుకొని, ఫాలభాగం మీద ముద్దు పెట్టుకుంటూ "అమ్మాయి! భగవానుడు నిన్ను తప్పక క్షమిస్తాడు. ధైర్యంతో వుండు. నేను సిద్ధంగా వున్నాను... మాట్లాడు!" అన్నాడు.

ఆమె ఆపాదమస్తకమూ వొణికింది. ఇందుకు లయగా మంచమే వూగింది. పూడిపోయిన గొంతును బలవంతాన స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకొని "అక్కా! కూర్చొనివిను" అంది.

మత బోధకుడు సుజన్నీ చేతిని తనచేతిలోకి తీసుకొని, ఆమెను పక్కనే వున్న కుర్చీలో కూర్చోపెట్టాడు. అక్క చెల్లెళ్ల చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకొని అతను గొణిగాడు: "భగవాన్ యీ అనాథలకు శక్తిని ఇవ్వు, నీ కరుణను వారి మీద ప్రసరించు!"

మార్గరెట్ తనపాపాలను చెప్పనారంభించింది; ఆ మాటలు ఒక్కొక్కటిగా మెల్లిగా దొల్లసాగినవి:

"అక్కా! నన్ను క్షమించు...నీ క్షమను వేడుకునేందుకు తగిన అవకాశం కోసం జీవితమంతా వేచివున్నాను. అది యీ నాటికి లభించింది."

సుజన్నీ కన్నీళ్ళ మధ్య "నేను క్షమించటమేమిటి తల్లీ? నాకోసం నీవు సర్వస్వాన్నీ త్యాగం చేశావు. నీవు దేవకన్యవు!" అంది.

మార్గరెట్ అక్క మాటలకు అడ్డుపడుతూ "కాదు...నన్ను మాట్లాడనీ, నాకు అడ్డురాకు. అది భయానకమైనదే! చివరిదాకా ... జరిగిన దంతా ... నిజం చెప్పనీ.... హెన్రీ.. హెన్రీ నీకు జ్ఞాపకమే కదూ?"

సుజన్నీ ఆశ్చర్యంతో చెల్లెలి వంక చూసింది.

"యీ కథంతా వింటేనే కాని నీకు అర్థం కాదు. అప్పుడు నా వయస్సు 12 సంవత్సరాలే...నీకు గుర్తుంది కదూ? నాకు సరైన శిక్షణలేదు. మనసుకు తోచిందల్లా చేసేదాన్ని. నేను ఎందుకు చెడిపోయినానని నీవు అడగొచ్చు... విను. మొదటిసారి హెన్రీ మన ఇంటికి వొచ్చినప్పుడు గుర్రపుస్వారీకి ఉపయోగపడే బూట్సు వేసుకొచ్చాడు. మెట్లదగ్గిర గుర్రందిగి, తన దుస్తుల విషయం క్షమించమన్నాడు. నాన్న గారికి ఏవో వార్తల్ని అతను తీసుకొచ్చాడు ....అదంతా నీకు జ్ఞాపకమే కదూ?....ఉస్.. మాట్లాడక విను : హెన్రీని చూడగానే నా హృదయం నా స్వాధీనం తప్పిపోయింది. మొదటి చూపులోనే ప్రణయంలో తలక్కిందులుగా పడ్డాను. నాన్నగారితో అతను మాట్లాడుతూన్నంతసేపూ, నేను గది మూలలో నిలబడి అతన్ని తదేకంగా చూడసాగాను...పిల్లలు విచిత్రజీవులు...ఒకోసారి భయంకర రూపులు కూడా అవుతుంటారు...ఆనాటినుంచీ అతన్ని గూర్చి ఎన్నో కలలు కంటూండేదాన్ని. అతను మళ్ళీ మళ్ళీ రాసాగాడు. చూపుల దాహం తీర్చుకునే దాన్ని. ప్రణయం శరీరాన్ని మించి ఆత్మవరకూ వెళ్లింది. వయస్సుకు తక్కువైనా, వూహలకు పెద్దదాన్నే. అందరూ అనుకున్నంత అమాయకురాల్ని కాదు. చాలా జిత్తుల మారిదాన్ని కూడాను...అతను తరచు రాసాగాడు. నా ఆలోచనలన్నిటినీ అతనే ఆక్రమించేవాడు. అతని పేరు తలుచుకుంటేనే శరీరం పులకరిస్తూండేది.

"ఆ తరువాత అతను నిన్ను వివాహ మాడుతాడని విన్నాను. అది నా హృదయాన్ని ముక్కలు ముక్కలు చేసేసింది. మూడు రాత్రుల వరకూ నిద్రలేకుండా, తెల్లవార్లూ ఏడుస్తూనే వున్నాను ... అతను ప్రతి మధ్యాహ్నమూ భోజనమయాక వొస్తుండే వాడు..నీకు జ్ఞాపకం వుందికదూ...ఉస్ ...మాట్లాడకు. విను : అతని కోసం నీవు వెన్న రాచిన కేకుల్ని చేసే దానివి. పాలు కాచి సిద్ధంగా వుంచే దానివి; అవి ఎలా తయారు చేసే దానివో నాకు ఇప్పటికీ బాగా జ్ఞాపకం. యీనాడు మళ్ళీ వాటిని చేయాలంటే నేను చేయగలను. కేకు కాస్త కొరికి కొంచెం వైన్ తాగి "ఎంత మధురంగా వుంది!" అంటూండేవాడు...ఎలా అనేవాడో నీకు గుర్తుంది కదూ?

"నాలో ద్వేషం...ద్వేషాగ్ని ప్రజ్వరిల్ల సాగింది. నీ వివాహం దగ్గర పడుతోంది. అప్పటికింకా రెండువారాలే వుంది. నాకు పిచ్చెక్కినట్లయింది. అతను నిన్ను ఎన్నటికీ పెళ్ళాడకుండా చేయాలని శపథం చేశాను. నేను పెద్ద దాన్నయ్యాక అతను నన్నే పెళ్ళాడాలి. ప్రపంచంలో వేరెవ్వరినీ నేను పెళ్ళాడ లేను. ఈ విధంగా ప్రేమించ గలగటం అసంభవం.

"వివాహం ఇంకా పదిరోజులు వుందనగా, ఒక నాటిరాత్రి ఇంటి ముందు అతనితో నీవు వెన్నెల్లో పచార్లు చేస్తున్నావు...దూరంగావున్న పైన్ చెట్టు కింద అతను నిన్ను తన చేతుల్లోకి లాక్కున్నాడు. నీవు అదంతా మరిచిపోలేదనుకుంటాను. ఆ సంఘటన అయాక, నీవు వెలవెలబోతూ గదిలోకి వొచ్చావు; నేను చాటుగా అంతా చూస్తూనే వున్నాను. నేను కోపంతో వొణికి పోతున్నాను. ఆ కోప జ్వాలలో మీరిద్దరూ మసి కావలసింది. నిన్ను కానీ, వేరెవ్వరినీ కానీ అతను వివహమాడరాదని నేను శపథం చేశాను. అతను నన్ను తప్ప ఇంకెవర్ని వివాహమాడినా, భరించలేను...కాని యీ క్షణంలో అతనంటే నాకు పరమ అసహ్యం కలిగింది.

"నేనేం చేశానో నీకు తెలుసా? విను! తోటమాలి పిచ్చికుక్కల్ని చంపేందుకు మాంసంలో విషం కలపటం చూశాను. ఒక గాజుసీసాను మెత్తగానూరి, ఆ పొడిని మాంసంలో కలుపుతున్నాడు. యీ విధానం నాకు బాగా నచ్చింది. ఒక సీసాను పగలగొట్టి మెత్తగా నూరి వుంచాను. ఆ పొట్లం విప్పితే ఆ గాజుపొడి తళతళా మెరిసేది. మర్నాడు నీవు కేకుల్ని చేశాక, వాటిని జాగర్తగా కత్తితో చీల్చి యీ గాజుపొడివేసి, మళ్ళీ అతికించాను. అతను మూడు కేకుల్ని తిన్నాడు. నేను ఒకటి తిన్నాను. ఇంకా మిగిలిన ఆరింటినీ కొలనులో పారేశాను. మూడు రోజుల తర్వాత, కొలనులో యీదే రెండు బాతులూ చచ్చినవి...

"ఇదంతా నీకు జ్ఞాపకమే ననుకుంటాను. నీవు మాట్లాడొద్దు...నన్ను చెప్పనీ. ఆ కేకుల్ని తిన్నవాళ్ళందరూ చచ్చారు; నేనుమాత్రం చావలేదు. బహుశా మోతాదు

సరిపోయివుండదు. ఆనాటినుంచే నా ఆరోగ్యం చెడింది. చచ్చిన హెన్రీ విషయం కాదు..కాని ఆనాటినుంచీ పిశాచునివలె నన్ను అతను వెన్నాడుతూనే వున్నాడు.

"అంతే - ఆనాటినుంచీ జీవితం దుర్భరమైంది జీవితంలో నిన్ను విడనాడ దలచలేదు. యీ సంగతులన్నీ మృత్యుముఖంలో నీకు చెపుదామనుకున్నాను. నా మనస్సులో యీ దుర్మార్గమంతా కరుడుకట్టి నన్ను జీవితమంతా బాధిస్తూనే వుంది. అక్కా! అది ఎంత ఘోరమో, ఎంత విషాదమో, ఎంత బాధో చెప్పలేను.

"మేల్కొని వున్న ప్రతినిమిషంలోనూ చావబొయ్యే ముందు నీకీ సంగతులన్నీ చెప్పాలనే మాట జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ వుండేదాన్ని. చాలాకాలంగా వేచి కూర్చొన్న ఆ సమయం ఇప్పటికి వొచ్చింది...ఇప్పుడు నా హృదయం తేలికయింది...అక్కా! మాట్లాడకు. నేను నైతికంగా భయపడిపొయ్యాను...చనిపొయ్యాక అతన్ని చూడటం తటస్థ పడుతుందనుకో ... అతన్ని చూడ గలగటం అంటే - దాన్ని నీవు వూహించుకోగలవా? నాకు అతన్ని చూసేందుకు ముఖం చెల్లదు. నాకు ధైర్యం లేదు కూడాను!.. ఏమైతేనేం అతన్ని చూడక తప్పదనుకుంటాను ... నేను చనిపోబోతున్నాను. అక్కా! నాకు క్షమాభిక్ష ఇవ్వు. నీ క్షమ లేనిదే నేను అతన్ని చూడలేను...ఫాదర్! మా అక్కచేత నాకు క్షమ ఇప్పించమని వేడుకుంటున్నాను. ఆమె క్షమించనిదే నేను చావలేను!"

భరించలేని నిశ్శబ్దం గదిని ఆవరించింది. మార్గరెట్ వూపిరి కోసం పెనుగు లాడుతూ, దుప్పటిని మెలిపెడుతోంది.

సుజన్నీ తన ముఖాన్ని అరచేతుల్లో దాచుకొని కదలక మెదలక ఉండి పోయింది. ఎన్నో సంవత్సరాలు తన స్వప్నసుందరుని ప్రేమలో దొర్లి ఉండవలసింది; ఆ వివాహమే ఐనట్లయితే తనెంత సుఖపడి ఉండేది! జ్ఞాపకం వుంచుకోలేని గతించిన - ఆ రోజుల్ని ఆమె గుర్తు తెచ్చుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తోంది. జరిగిపోయిన కాలంలోకి ఆమె మనస్సు వేగంతో వెనక్కు పరుగెత్తుతోంది...అతనినుంచి ఆమె పొందిన ఆ ముద్దు! ఆ ఒక్క ముద్దు తాలూకు మాధుర్యమే ఇన్నేళ్లపాటూ తనను బతికించగలిగింది! దాని తాలూకు జ్ఞాపకాన్నే ఆమె హృదయాంతరాళంలో దాచుకొంది.... ఆ తరువాత ఏం లేదు - మరెన్నడూ - ఏమీ లేదు - అంతే!

మతబోధకుడు లేచి నిలబడి, ఆజ్ఞాపూరిత స్వరంతో "సుజన్నీ! నీ చెల్లెలు చావబోతోంది" అన్నాడు.

సుజన్నీ కన్నీటితో తడిసిన తన ముఖంనుంచి చేతుల్ని తీసేసింది. చెల్లెలిన ఆదరణతో, అభిమానంతో, అనురాగంతో కావిలించుకొని ముద్దు పెట్టుకుంది.

"తల్లీ! నిన్ను క్షమించాను. హృదయపూర్వకంగా క్షమిస్తున్నాను" అందా అక్క!

- అనువాదం : ఇంద్రజిత్